

ДРАМАТИЧНА ЕКРАНІЗАЦІЯ

**У СВІТІ ПРОДАНО
28 МІЛЬЙОНІВ ПРИМІРНИКІВ**

*Встигни сьогодні.
Бо ніхто не знає, що буде після...*

Натан — успішний адвокат. Його життя розплановане та прораховане. Найбільше часу він приділяє роботі. Найменше — родині, яку приніс у жертву успішній кар'єрі. Нічого, ще встигне надолужити, часу чимало. Якимось у кабінеті Натана з'являється незнайомець, який... уміє передбачати смерть. І йому відома дата останнього Натанового дня. Відлік почався...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-6124-2

9 786171 261242

ГІЙОМ
МЮССО

ПІСЛЯ...

ГІЙОМ
МЮССО

ПІСЛЯ...

ГІЙОМ
МЮССО

G U I L L A U M E
MUSSO

ET APRÈS...

Roman

ГІЙОМ
МЮССО

ПІСЛЯ...

Роман

ХАРКІВ КЛУБ
2019 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.133.1
М98

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Musso G. Et après... : Roman / Guillaume Musso. —
Paris : Pocket, 2013. — 507 p.

Переклад з французької *Марини Марченко*

Дизайнер обкладинки *Олексій Безруков*

ISBN 978-617-12-6124-2
ISBN 978-2-266-24575-3 (фр.)

© XO Éditions, 2004
© Depositphotos.com / kiuikson,
обкладинка, 2019
© Nemiro Ltd, видання українською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

Присвячую Сьюзі

Пролог

Острів Нантакет

Штат Массачусетс

Осінь 1972 р.

Озеро простяглося на сході острова, за болотяними плантаціями журавлини. Було ясно.

По кількох холодних днях повернулося тепло, і водяна гладінь віддзеркалювала полум'яні кольори бабиного літа.

— Ходи-но сюди, поглянь!

Хлопчик наблизився до води й подивився туди, куди вказувала йому подружка. На озері, посеред листя, плинув великий птах. Білосніжне пір'я, чорний антрацитовий дзьоб і предовга шия надавали йому величної грації.

Лебідь.

Він наближався, і коли до дітей лишалось якихось кілька метрів, занурив голову й шию у воду. Потім випірнув і закричав — довго, ніжно й мелодійно, на відміну від бекання своїх родичів із жовтуватими дзьобами, яких селять у ботанічних садах.

— Я хочу його погладити!

Дівчинка приступила до води й потяглася рукою. Переляканий птах так раптово розправив крила, що дитина втратила рівновагу. Вона гепнулась у воду, а лебідь злетів, забивши крилами й збуривши повітря.

Холод одразу ж забив дівчинці подих, наче лещата стиснули груди. Для свого віку вона була хорошою плавчинєю. Купаючись на пляжі, часом пропливала брасом кілька сотень метрів. Але в озері вода була крижаною, і дістатися берега виявилось важко. Дівчинка відчайдушно боролась, а тоді запанікувала, зрозумівши, що не може видертися на сушу. Вона почувалася крихітною, цілковито поглинутою цією плинною безмежністю.

Побачивши подругу в біді, хлопчик не вагався: він скинув взуття і в одязі кинувся у воду.

— Тримайся за мене, не бійся.

Дівчинка вхопилася за нього, і діти так-сяк спромоглися наблизитися до берега. Він щосили підштовхнув її, з головою занурившись під воду, і з його допомогою вона видерлася на суходіл.

Та коли хлопчик теж хотів вибратися на берег, то відчув, що слабшає, наче дві міцні руки із силою потягли його донизу, углиб. Йому заперло дух; серце стрімко закалатало, а мозок стиснувся під жахливим тиском.

Він боровся, доки відчув, як легені наповнилися водою. Тоді здався, опустив руки й пішов на дно. Вибухнули барабанні перетинки, і все довкола почорніло. У полоні темряви хлопчик підсвідомо відчув, що це, напевне, кінець.

Адже не було більше нічого. Нічого, крім цієї холодної страшної пільми.

Пільма.

Пільма.

І раптом...

Світло.

1

Одні родяться великими, інші здобувають велич...¹

Шекспір

Мангеттен

Наші дні

9 грудня

Як і щоранку, Натан Дель Аміко прокинувся від двох одночасних дзвінків. Він завжди виставляв два будильники: перший підключений до мережі, і другий — на батарейках. Мелорі вважала це дурістю.

Проковтнувши півмиски пластівців, він одягнув спортивний костюм, пару ношених кросівок і вийшов на щоденний моціон.

Із дзеркала в ліфті на нього глянув іще молодий чоловік приємної зовнішності, але з утомленим обличчям.

«Тобі справді потрібна відпустка, мій любий Натане», — подумав він, упритул роздивляючись легкі синюваті тіні, що залягли під очима після ночі.

Він затягнув застібку-блискавку на куртці аж до підборіддя, вдягнув хутряні рукавички та вовняну шапочку з емблемою «Янкіз».

Натан мешкав на 23 поверсі в Сан-Ремо-Білдінг — одному з розкішних будинків Верхнього Вест-Сайду, що виходив просто на Централ-Парк-Вест. Щойно виткнувши носа на вулицю, він випустив з рота холодну білу хмарку. Було ще майже зовсім темно, і висотні будинки обабіч вулиці ледь проступали з пільми. Прогноз погоди напередодні віщував сніг, але поки що з неба нічого не падало.

¹ Цитата з комедії «Дванадцята ніч, або Як собі хочете», переклад М. Рильського. (*Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.*)

Він підтюпцем рушив вулицею. Різнокольорова різдвяна ілюмінація на всіх будинках і віночки гостролисту на вхідних дверях створювали у кварталі атмосферу свята. Натан проминув Природничий музей і, здолавши ще сто метрів, забіг до Центрального парку.

О цій порі та ще й за такого холоду парк був безлюдний. Крижаний вітер з Гудзону продував бігову доріжку довкола Резервуару — штучного озера в центрі парку.

І хоча вважали небезпечним бігати цією доріжкою, доки остаточно не розвидниться, але Натан безстрашно ступив на неї. Він бігав тут уже багато років, і жодного разу нічого поганого з ним не сталося. Він старався бігти рівномірно. Повітря було кусюче, але Натан ні за що у світі не відмовився б від своєї щоденної години спорту.

Пробігши хвилин сорок п'ять, він зробив зупинку проти Трансверс-Роуд і, напившись води, на мить присів на моріжок.

Тут він подумав про м'які зими Каліфорнії та про узбережжя Сан-Дієго з десятками кілометрів ідеальних для бігу пляжів. За мить йому вже ввижалися вибухи сміху дочки Бонні.

Йому так її бракувало!

Обличчя дружини Мелорі, її великі бездонні очі також стали в його уяві, але він примусив себе відігнати цей образ.

Годі ятрити рану.

Утім він і далі сидів на траві, відчуваючи цю безмірну порожнечу, що утворилася, коли жінка пішла. Порожнечу, що пожирала його зсередини вже багато місяців.

Раніше він ніколи не думав, що біль може набувати такої форми.

Чоловік почувався нікчемним і самотнім. На якусь мить теплі сльози зволожили йому очі, але морозний вітер їх швидко висушив.

Натан зробив іще ковток води. Від самого пробудження він відчував якесь дивне штрикання в грудях — наче колька в бок, — яке заважало йому дихати.

З неба полетіли перші пластівці снігу. Він підвівся й рушив назад, до Сан-Ремо, прискорюючи кроки, щоб устигнути прийняти душ перед роботою.

Таксі зупинилося на розі Парк-авеню та 52-ї вулиці. Натан грюкнув дверцятами й, свіжопоголений, у темному костюмі, пірнув у надра скляної вежі, де розмістилася адвокатська компанія «Марбл і Марч».

«Марбл» — одна з найкращих адвокатських компаній міста, що спеціалізується на господарському праві. Понад дев'ятсот штатних працівників по всіх Сполучених Штатах, з яких майже половина працює в Нью-Йорку.

Натан починав кар'єру у відділенні компанії в Сан-Дієго, де швидко став загальним улюбленцем настільки, що головний партнер Ешлі Джордан запропонував його кандидатуру на партнера. Нью-йоркський офіс тоді стрімко розширювався, тож у тридцять один рік Натан повернувся до міста, у якому виріс і де на нього чекала нова посада заступника директора в справах злиття й поглинань.

Запаморочлива кар'єра в такому віці.

Натан здійснив свою мрію: став «рейнмейкером», «шаманом», чи не наймолодшим поміж найуспішніших адвокатів.

Він досяг успіху. Сам. Не грав на біржі й не користав із сімейних зв'язків. Ні, гроші він заробив своєю працею. Захищаючи людей і компанії та будучи слугою закону.

Блискучий, багатий і гордий.

Таким був Натан Дель Аміко.

Такий вигляд він мав зі сторони.

*

Увесь ранок Натан працював з підлеглими над поточними справами. Близько полудня Еббі принесла йому каву, бретцелі з кунжутом і вершковий сир.

Еббі була його помічницею багато років. Вона народилась у Каліфорнії, але погодилася поїхати за ним до Нью-Йорка,

бо вони добре розумілися. Незаміжня, середнього віку, вона віддавалася роботі, тому Натан цілковито довіряв їй і завжди, не вагаючись, доручав найвідповідальніші справи. Треба сказати, що Еббі вирізнялася надзвичайною працездатністю, завдяки чому могла витримувати — ба й пришвидшувати — заданий босом ритм, хоч їй і доводилося для цього потай заправлятися соком, збагаченим вітамінами й кофеїном.

Найближчим часом зустрічей у розкладі не було, і Натан полегшено розв'язав краватку. Цей біль у грудях ніяк не відступав. Він помасував собі скроні й злегка збризнув обличчя холодною водою.

Припини думати про Мелорі.

— Натане?

Коли вони лишалися самі, Еббі зазвичай заходила не стукаючи. Вона доповіла йому про розпорядок на другу половину дня й додала:

— Уранці телефонував якийсь друг Ешлі Джордана, такий собі Гарет Гудріх. Він хотів, щоб ви прийняли його невідкладно...

— Гудріх? Ніколи не чув.

— Я так зрозуміла, що це один з його друзів дитинства, відомий лікар.

— І що цьому добродієві треба? — запитав Натан, насупивши брови.

— Не знаю, він не пояснив. Сказав лише, що Джордан вважає вас найкращим.

І це правда: жодного програного процесу за всю кар'єру. Жодного.

— Наберіть мені Ешлі, будь ласка.

— Він поїхав до Балтимора годину тому. Справа Кайла, ви знаєте...

— А, так, справді... О котрій має прийти цей Гудріх?

— Я запропонувала йому на сімнадцяту.

І вже за порогом вона простромила голову у двері й висловила припущення:

— Мабуть, якась із цих справ проти лікарів.

— Звісно, — погодився Натан, занурюючись у папери. — Коли так, спрямуємо його на четвертий поверх.

Гудріх прийшов трохи раніше п'ятої. Еббі відразу завела його в кабінет.

Це був чоловік у розквіті літ, високий і міцний. Елегантне довге пальто й антрацитовий костюм підкреслювали його показну статуру. Він увійшов до кабінету впевненою ходою й зі своїм зростом і широкими плечима борця заповнив усю кімнату.

Широким жестом скинув пальто й віддав його Еббі. Запустив пальці в майстерно скуйовджене темне волосся, посріблене сивиною, — чолов'яга вже, напевно, розміняв сьомий десяток, але шевелюра його зовсім не порідішала, — тоді повільно погладив свою коротеньку борідку, не відриваючи погляду від очей адвоката.

Щойно зустрівшись поглядом з Гудріхом, Натан відчув збен-теження. Його дихання дивно прискорилося, думки якомсь змішалися.

2

І бачив я одного Ангола, що на сонці стояв¹.

*Об'явлення
св. Івана Богослова, 19, 17*

— З вами все гаразд, пане Дель Аміко?

О Господи, що це зі мною?

— Так, так... просто в голові запаморочилося, — відповів Натан, опанувавши себе. — Трохи перевтомився, напевно...

Та Гудріха його слова не переконали.

— Я лікар. Якщо бажаєте, я охоче вас огляну, — запропонував він зичним голосом.

Натан змусив себе всміхнутися.

— Дякую, усе гаразд.

— Справді?

— Так, цілком.

Не чекаючи на запрошення, Гудріх опустився в одне зі шкіряних крісел і уважно роздивлявся інтер'єр кабінету. Стіни кімнати були вкриті стелажми старовинних книжок, у центрі стояв імпазантний письмовий стіл, а довкола нього — стіл для нарад з горіхового масиву та елегантна канапа, що створювала атмосферу затишку.

— Отож що я можу для вас зробити, лікарю Гудріх? — запитав Натан після недовгої паузи.

Лікар схрестив ноги й, злегка похитуючись у кріслі, відповів:

— Мені нічого не треба від вас, Натане... Ви ж дозволите називати вас Натаном?

Це було сказано радше стверджувальним, ніж запитальним тоном.

¹ Переклад Івана Огієнка.

Адвокат не збентежився.

— Ви прийшли до мене з професійного питання, чи не так? Наше бюро захищає деяких лікарів проти судових позовів пацієнтів...

— На щастя, це не про мене, — перервав його Гудріх. — Я не оперую, коли вип'ю зайвого. Це бозна-що: ампутувати праву ногу, коли хвора ліва, ви згодні?

Натан вимушено всміхнувся.

— Тоді що вас турбує, лікарю Гудріх?

— Що ж, я маю кілька зайвих кілограмів, але...

— Гадаю, ви погодитесь, що це не потребує втручання адвоката з господарського права.

— Погоджусь.

Цей тип має мене за дурня.

У кімнаті запала важка тиша, хоч особливої напруги не відчувалося. Натана нелегко було вразити. Професійний досвід зробив з нього небезпечного супротивника в переговорах, і його важко було спантеличити в розмові.

Адвокат пильно поглянув на співрозмовника. Десь він уже бачив цей широкий і високий лоб, цю масивну щелепу й густі, майже зрослі посередині брови. В очах Гудріха не було й тіні ворожості, та все ж адвокат відчував загрозу.

— Вип'єте чогось? — запропонував він удавано спокійним тоном.

— Охоче, склянку «Сан Пеллегріно», якщо можна.

— Думаю, це ми знайдемо, — запевнив Натан, знімаючи слухавку, щоб зв'язатися з Еббі.

Очікуючи свого напою, Гудріх підвівся з крісла й зацікавленим поглядом пробіг по стелажах бібліотеки.

«Ну-ну, почувайся, наче вдома», — роздратовано подумав Натан.

Повернувшись у крісло, лікар уважно подивився на срібне прес-пап'є у формі лебедя, що стояло на столі проти нього.

— Такою штукою, мабуть, і людину можна вбити, — сказав він, зважуючи річ на руці.

— Без жодного сумніву, — погодився Натан із силуваною усмішкою.

— У давніх кельтських текстах згадано багато лебедів, — зауважив Гудріх наче до себе.

— Ви цікавитеся кельтською культурою?

— Сім'я моєї матері походить з Ірландії.

— Сім'я моєї дружини також.

— *Колишньої* дружини, ви хотіли сказати.

Натан обпик співрозмовника поглядом.

— Ешлі казав мені, що ви розлучилися, — спокійно пояснив Гудріх, обертаючись у зручному м'якому кріслі.

Це тобі буде уроком, щоб не розповідав про своє життя цьому йолопові.

— У кельтських текстах, — вів далі Гудріх, — потойбічні істоти, що проникають на землю, часто прибирають подобу лебедів.

— Дуже поетично, та чи не могли б ви пояснити...

Еббі увійшла до кабінету з тацею, на якій стояли пляшка й дві склянки газованої води.

Лікар поставив прес-пап'є й повільно випив свою склянку до дна, ніби смакуючи кожну бульбашку з насолодою.

— Ви поранилися? — запитав він, указуючи на подряпину на лівій руці адвоката.

Той стенив плечима.

— Це дрібниця: подряпався об решітку на ранковій пробіжці.

Гудріх поставив свою склянку й заговорив тоном фахівця:

— Просто зараз, поки ви говорите, сотні клітин вашої шкіри відновлюються. Коли одна клітина вмирає, інша ділиться, щоб її замінити, — це явище тканинного гомеостазу.

— Радий дізнатися.

— Водночас численні нейрони вашого мозку руйнуються щодня відтоді, як вам виповнилося двадцять років...

— Гадаю, це жереб усіх людських створінь.

— Саме так, це постійний маятник між творінням і руйнуванням.

Він схибнутий.

— Навіщо ви мені це говорите?

— Бо смерть скрізь. У кожному людському створінні, на кожному етапі життя є протидія двох протилежних сил: сили життя й сили смерті.

Натан підвівся і вказав на двері з кабінету.

— Ви дозволите залишити вас ненадовго?

— Прошу.

Він вийшов з офісу й попрямував до одного з незайнятих секретарських столів у спільній залі. Швидко приєднався до інтернету й переглянув сайти нью-йоркських лікарень. Чоловік, який сидів зараз у нього в кабінеті, не самозванець. І не віщун, не психічно хворий, що втік з лікарні. Його справді звати Гарет Гудріх, хірург-онколог, колишній інтерн Бостонської міської клінічної лікарні, консультант і завідувач відділення паліативної медицини лікарні Стетен-Айленду.

Це крутяк, справжнє світило медицини. Жодних сумнівів: там було фото, і на ньому доглянуте обличчя шістдесятирічного чоловіка, який чекав у сусідній кімнаті.

Натан уважніше переглянув біографію відвідувача: з того, що можна було бачити, він ніколи не бував у лікарнях, де проходила кар'єра лікаря Гарета Гудріха. Чому ж той здається йому знайомим?

Із цим запитанням у голові Натан повернувся до свого кабінету.

*

— Отже, Гарете, ви говорили мені про смерть, чи не так? Ви ж дозволите називати вас Гаретом?

— Я говорив вам про життя, Дель Аміко, про життя й час, який минає.

Натан скористався з цих слів, щоб демонстративно кинути погляд на годинник: мовляв, справді, «час минає», а його час дорогий.

— Ви забагато працюєте, — тільки й зауважив на це Гудріх.

— Я дуже зворушений, що хтось переймається моїм здоров'ям, справді.

Між ними знову запала мовчанка. Якесь щира й водночас важка тиша. Напруга зростала.

— Що ж, востаннє запитую: чим я можу вам допомогти, пане Гудріху?

— Гадаю, це я міг би вам допомогти, Натане.

— Наразі не дуже розумію як.

— Зрозумієте, Натане, зрозумієте. Деякі випробування можуть бути болісними — ви побачите.

— На що ви, власне, натякаєте?

— На те, що треба бути готовим.

— Не розумію, про що ви.

— Хтозна, що чекає на нас завтра? Дуже важливо не помилитися в житті з пріоритетами.

— Вельми глибока думка, — насмішкувато зауважив адвокат. — Це якась погроза?

— Не погроза, Натане, — повідомлення.

Повідомлення?

У погляді Гудріха, як і раніше, не було ворожості, але це не заспокоювало.

Жени його геть, Натане. Цей тип божевільний. Не дозволяй себе втягти.

— Мабуть, я не мав би цього казати, але коли б не рекомендація Ешлі Джордана, я покликав би охорону й наказав би вивести вас за двері.

— Я здогадуюсь, — усміхнувся Гудріх. — І щоб ви знали, я не знайомий з Ешлі Джорданом.

— Хіба ви не друзі?!

— Це був тільки спосіб дістатися до вас.

— Заждіть, якщо ви не знайомі з Джорданом, то хто вам сказав, що я розлучений?

— Це написано у вас на обличчі.

То була остання крапля... Адвокат підскочив і розчахнув двері, ледь стримуючи лютю.

— У мене багато роботи!

— Ви навіть не уявляєте, скільки, саме тому я вас і залишу... поки що.

Ґудріх підвівся. Його масивний силует проти світла справляв враження велетня, кремезного й непохитного. Він рушив до дверей і переступив поріг кімнати не озирнувшись.

— Але чого ви від мене хотіли? — запитав Натан спантеличено.

— Гадаю, ви це знаєте, Натане, гадаю, ви знаєте, — кинув Ґудріх уже з коридору.

— Я нічого не знаю! — вигукнув адвокат.

Він грюкнув дверима свого кабінету та одразу ж розчинив їх знову й гукнув у коридор:

— Я не знаю, хто ви такий!

Але Гарет Ґудріх був уже далеко.

3

Успішна кар'єра — чудова річ,
але до неї не притулишся вночі,
коли холодно.

Мерилін Монро

Грюкнувши за собою дверима, Натан стулив очі й кілька секунд притискав до лоба холодну склянку з водою. Він туманно відчував, що ця пригода матиме продовження й він іще почує про Гарета Гудріха.

Повернутися до роботи було нелегко. Напад жару й дедалі відчутніший біль у грудях не давали Натану зосередитися.

Досі тримаючи в руці склянку води, він підвівся зі стільця, зробив кілька кроків до вікна й кинув погляд на синюваті відблиски Гелмслі-Білдінг. На тлі велетенського незугарного хмарочоса Метлайф цей будинок людських масштабів здавався справжньою перлиною зі своєю елегантною баштою, увінчаною пірамідальним дахом.

Кілька хвилин він дивився на автомобільний рух, який утікав на південь крізь проїзди двох величезних арок, які височіли над вулицею.

Сніг безперервно падав, забарвлюючи місто відтінками білого й сірого.

Коло цього вікна йому завжди ставало недобре. І 1 вересня він працював за комп'ютером, коли почувся перший вибух. Натан ніколи не забуде той жахливий день: стовпи чорного диму до самого неба, потім моторошні хмари уламків і пилу, коли башти впали. Уперше в житті Мангеттен і його хмарочоси здалися йому маленькими, вразливими й недовговічними.

Натан, як і більшість колег, намагався не повертатися думками до пережитого жаху. Життя знов увійшло у свою колію. Усе як завжди. Однак, як казали старожили, Нью-Йорк так і не став знову тим самим.

Схоже, сьогодні нічого не вийде.

Утім, він усе ж відібрав кілька справ, поклав їх у портфель і, на великий подив Еббі, вирішив піти попрацювати вдома.

Він уже й не пам'ятав, коли так рано йшов з роботи. Зазвичай Натан працював близько чотирнадцяти годин на добу, по шість днів на тиждень, а після розлучення часто приходив до офісу навіть у неділю. З усіх партнерів йому табелювали найбільше робочих годин. До цього слід додати його останній великий успіх: завершення гучного злиття *Downey* і *New-Wax*, яке всі вважали гордієвим вузлом. За це він отримав похвальну статтю в *National Lawyer* — одній з найповажніших фахових газет. Натан доводив більшість колег до розпачу. Він був надто вірцевий, надто бездоганний. На додачу до привабливої зовнішності ще й ніколи не забував привітатись із секретарями, подякувати порт'є, який викликав йому таксі, і присвятити кілька безоплатних годин на місяць нужденним клієнтам.

Свіже повітря на вулиці принесло йому полегшення. Снігопад майже припинився, і опадів було не так багато, щоб обмежити рух. Чатуючи таксі, він слухав спів дитячого хору в білосніжному одязі, що виводив *Ave verum corpus* перед церквою Святого Варфоломія. У цій музиці йому мимоволі почулося щось ніжне й водночас бентежне.

Він повернувся в Сан-Ремо одразу по шостій, налив собі гарячого чаю й узявся за телефон.

У Сан-Дієго була тільки третя година дня, Бонні й Мелорі, мабуть, удома. Йому треба було узгодити деталі доньчиної поїздки: та за кілька днів мала прилетіти до нього на канікули.

Він набирав номер із тривожним передчуттям. Після третього виклику заговорив автовідповідач: «Ви зателефонували Мелорі Векслер. Я не можу зараз відповісти, але...»

Від її голосу йому стало добре. Так, наче він отримав порцію кисню, якого тривалий час був позбавлений. Оце й усе, що йому залишилось, — йому, який не звик задовольнятися крихтами.

Раптом запис автовідповідача перервався.

— Алло?

Натан зробив над собою надлюдське зусилля, щоб звучати радісно, відповідно до свого старого дурнуватою рефлексу — ніколи не показувати слабкості, хоч би й жінці, яка знає його з дитинства.

— Привіт, Мелорі.

Скільки часу минуло, відколи він більше не зве її «кохана»?

— Добрий день, — відповіла вона стримано.

— Усе гаразд?

Вона різко відказала:

— Чого ти хочеш, Натане?

Гаразд, я зрозумів, і сьогодні ти ще не готова відновити нормальне спілкування зі мною.

— Я телефоную, тільки щоб узгодити поїздку Бонні. Вона вдома?

— Вона пішла на заняття зі скрипки. Повернеться за годину.

— Ти вже, мабуть, можеш дати мені розклад її перельоту, — сказав він. — Здається, її літак прибуває по обіді, ближче до вечора...

— Вона буде вдома за годину, — повторила Мелорі, поспішаючи завершити розмову.

— Що ж, добре, усього...

Та вона вже поклала слухавку.

Він ніколи б не подумав, що вони дійдуть до такого стану відчуження. Як можуть двоє людей, які були такими близькими, ставитися одне до одного, наче чужі? Як таке можливо? Він

приліг на диван у вітальні й блукав поглядом по стелі. Який же ти наївний! Звісно, це можливо! Варто лиш озирнутися довкола: розлучення, зради, взаємна втома... У його професії панувала безжальна конкуренція. На успіх могли сподіватися тільки ті, хто жертвував частиною сімейного життя й дозвілля. Кожен клієнт фірми важив десятки мільйонів доларів, що вимагало від адвокатів цілодобової готовності. Такі правила гри, таку ціну мали заплатити ті, хто хотів робити кар'єру у вищій лізі. Натан прийняв це. І його зарплата сягала тепер 45 тисяч доларів на місяць без урахування соціальних та інших пільг. Це означало, що як партнер він отримував до півмільйона доларів річної премії. Його банківський рахунок щойно вперше подолав планку в мільйон доларів. І це тільки початок.

Але його особисте життя тим часом описувало протилежну професійній траєкторію. У ці останні кілька років сім'я розпалася. Поступово робота заповнила все його життя. Так, що не стало часу ні поспідати в сімейному колі, ні перевірити домашні завдання дочки. Коли він усвідомив масштаби катастрофи, було вже пізно повертати назад, і кілька місяців тому вони розлучилися. Звичайно, він був не єдиний такий — у їхній компанії понад половина колег також розлучені, — та від цього не легшало.

Натан дуже хвилювався за Бонні: дівчинку сильно приголомшили ці події. У сім років вона й досі часом пісялась у ліжку і, за словами матері, часто журилася. Натан телефонував їй щовечора, однак хотів би частіше бути з дочкою.

«Ні, — подумав він, сідаючи на дивані, — чоловіка, хоч би й мільйонера, який спить сам, без нікого поруч, і вже три місяці не бачив дочку, не можна назвати успішним».

Натан зняв з підмізинного пальця обручку, яку вперто носив, і прочитав вигравіювану всередині цитату з «Пісні над піснями», що її вибрала Мелорі перед їхнім весіллям:

Наше кохання сильне, як смерть.

Він знав, що там було далі в «Пісні»:

*Води великі не зможуть згасити кохання,
Ані ріки його не заллють!*

Усе це дурниці! Патока для вперше закоханих. Кохання не абсолют, здатний протистояти часу й випробуванням.

Проте він тривалий час вірив, що їхній шлюб має щось особливе, якийсь чарівний ірраціональний зв'язок, закладений у дитинстві. Вони з Мелорі знали одне одного з шести років. Від самого початку між ними наче зіткнулася невидима нитка, ніби їм було призначено долею бути природними союзниками перед життєвими труднощами.

Натан дивився на фотографії колишньої дружини, що стояли в рамках на комоді. На кілька хвилин затримав погляд на останній, найсвіжішій, яку отримав завдяки змові з Бонні.

Звісно, важкий період розлучення наклав відбиток блідості на обличчя Мелорі, та це не змінило ні довжину її вій, ні тонкість носа, ні білизну зубів. Того дня, коли було зроблено це фото, під час довгої прогулянки пляжем сріблястих мушель Сілвер-Стренд-Біч, вона прикрасила голову косицями, зібраними вгорі, і закріпила їх черепаховою заколкою. Маленькі окуляри в сталевій оправі робили її схожою на Ніколь Кідман у фільмі «З широко заплученими очима», хоча Мелорі й не любила це порівняння. Він не міг стримати усмішки, бо вона була вдягнена в один зі своїх вічних печворкових светрів, які виготовляла власноруч, і мала в ньому водночас розкішний і недбалий вигляд.

Маючи науковий ступінь з економіки довкілля, вона викладала була в університеті, та відколи переїхала до старого будинку своєї бабусі біля Сан-Дієго, відмовилася від викладацької діяльності й цілковито занурилась у співпрацю з різноманітними асоціаціями допомоги найбіднішим. Удома вона

працювала над сайтом однієї неурядової організації, а ще робила акварелі й дрібні меблі, оздоблені мушлями, які продавала влітку туристам, коли їздила відпочивати на Нантакет. Ні гроші, ні кар'єрний успіх ніколи не були для Мелорі спонукою. Вона любила повторювати, що прогулянка в лісі чи на пляжі не коштує й долара, та Натан зовсім не поділяв цей спрощений підхід.

Легко говорити, коли тобі ніколи нічого не бракувало.

Мелорі походила із заможної та відомої родини. Її батько був головним партнером у найуспішнішій юридичній компанії в Бостоні. Їй не треба було робити кар'єру, щоб досягти соціального статусу, — вона його мала від народження.

Якусь хвилину Натан відновлював у пам'яті точне розташування родимок, розкиданих по її тілі. Тоді змусив себе відігнати ці спогади й розгорнув одну справу з тих, що приніс додому. Увімкнув ноутбук, занотував дещо й продиктував листи для Еббі.

Близько сьомої вечора нарешті почувся телефонний дзвінок, якого він очікував.

— Привіт, та.

— Привіт білченя.

Бонні розповіла йому про свій день з усіма подробицями, як завжди в їхніх щоденних телефонних розмовах. Похвалилася, що бачила тигрів і бегемотів на шкільній екскурсії до зоопарку в Бальбоа-Парк. Він розпитав її про школу й футбольний матч, у якому вона брала участь напередодні.

Парадоксально, та він ніколи не розмовляв з дочкою стільки, як тепер, коли вона жила за три тисячі кілометрів від нього.

Раптом її голос зазвучав стурбовано:

— Я хочу в тебе дещо попросити.

— Усе, що хочеш, сонечко.

— Я боюся летіти сама. Хочу, щоб ти прилетів по мене в суботу.

— Це дурниця, Бонні, ти вже доросла дівчинка.

Головне, що цієї суботи в нього була важлива робоча зустріч: останні узгодження в підготовці до злиття двох фірм, над яким працював кілька місяців. І саме він наполягав на цій даті!

— Будь ласка, та, приїдь по мене!

Він почув, що на тому кінці дроту до горла дочки піднімаються сльози. Бонні не була вередливою дівчинкою. Її відмова летіти самій свідчила про невідомий страх. Натан ні за що у світі не хотів би засмучувати дочку. Тим паче зараз.

— Окей, без проблем, люба. Я приїду. Обіцяю.

Вона заспокоїлась, і вони поговорили ще трохи. Щоб розвеселити її, Натан розповів анекдот і кілька разів голосом Вінні-Пуха вимагав свій мед — це в нього дуже кумедно виходило.

Я люблю тебе, дитинко.

Поклавши слухавку, він розмірковував кілька хвилин про наслідки перенесення суботньої зустрічі. Звісно, можна було знайти когось і заплатити, щоб привіз його дочку з Каліфорнії. Але він швидко відмовився від цієї дурної ідеї. Мелорі такого б йому не пробачила. До того ж Натан обіцяв Бонні, що сам приїде по неї. Не можна її обманути. Що ж, будь-що-будь, один раз він щось придумає.

Він надиктував іще кілька нотаток на магнітофон і задрімав на дивані, не вимкнувши світла й не роззувшись.

*

Сигнал домофона нахабно розбудив його.

Пітер, охоронець, дзвонив зі свого поста у вестибюлі.

— До вас відвідувач — лікар Гарет Гудріх.

Натан кинув погляд на годинник. *Чорт забирай, уже дев'ять вечора!*

Він не дозволить цьому типові переслідувати його у власній домівці.

— Не впускайте, Пітере, я не знаю цього пана.

— Не клейте дурня, — крикнув Гудріх, який, вочевидь, вихопив слухавку в охоронця, — це важливо!

Господи! Що я зробив тобі, чим заслужив це?

Він помовчав, масуючи собі повіки. У глибині душі Натан знав, що не заспокоїться, доки не розбереться з цим Гудріхом. А тому треба було для початку зрозуміти, що тому від нього треба.

— Гаразд, — поступився він, — пропустіть його, Пітере.

Натан застібнув гудзик на сорочці, відчинив вхідні двері й вийшов на сходовий майданчик, щоб суворо зустріти лікаря, який не забарився вийти на 23 поверсі.

— Якого дідька ви тут робите, Гарете? Ви бачили, котра година?

— Гарна квартира, — зауважив той, кинувши погляд усе-редину.

— Я запитав, що ви тут робите.

— Гадаю, ви повинні піти зі мною, Дель Аміко.

— Ідть під три чорти! Я не ваш підлеглий.

Гарет спробував його заспокоїти:

— А якщо ви мені довіритесь?

— Чому я мушу вам вірити? А може, це небезпечно — звідки мені знати?

— Нізвідки, — визнав Гудріх, знизавши плечима. — Кожна людина потенційно небезпечна, я з вами згоден.

*

Загорнувшись у довге пальто, тримаючи руки в кишенях, Гудріх спокійно йшов вулицею, на голову вивищуючись над Натаном, який крокував поруч, жестикулюючи в його бік.

— Холод крижаний!

— Ви завжди отак скаржитеся? — запитав Гарет. — Улітку це місто задушливе. Саме взимку Нью-Йорк розкривається по-справжньому.

— Дурниці!

— До речі, холод консервує й убиває мікроби, крім того...

Натан не дав йому розвинути думку:

— Візьмімо таксі.

Він ступив на проїжджу частину й підняв руку, щоб зупинити таксі.

— Гей! Гей!

— Та не кричіть, це ж смішно.

— Якщо ви думаєте, що я готовий відморозити собі яйця, щоб зробити вам приємно, то дуже помиляєтеся.

Два таксі проїхали, не зменшуючи швидкості. Нарешті, коли вони дійшли до Сенчері-Апартментс, жовтий таксомотор зупинився. Чоловіки пірнули в нього, і Гудріх сказав водієві, куди їхати: перехрестя 5-ї авеню й 34-ї вулиці. Натан тер руки одна об одну, щоб зігрітись. У таксі було тепло. З приймача лунала стара пісня Синатри. На Бродвеї вирував натовп. Через Різдвяні й Новорічні свята багато магазинів працювали всю ніч.

Гудріх не змовчав.

— Ми б швидше дійшли пішки, — зауважив він з явним задоволенням, коли машина втяглася в затор.

Натан кинув йому не надто люб'язний погляд.

За кілька хвилин таксі вдалося повернути на 7-му авеню, де був не такий напружений рух. Таксі доїхало до перетину з 34-ю, повернуло ліворуч, проїхало ще сотню метрів і зупинилось.

Гудріх розраховувався з водієм, і чоловіки вийшли з машини.

Вони стояли біля підніжжя чи не найупізнаванішої будівлі Мангеттена — Емпайр-Стейт-Білдінг.

4

Янгол з мечем вогняним стоїть за тобою,
впирає його тобі в спину й штовхає
в безодню!

В. Гюго

Натан підвів очі до неба. Після трагічного руйнування Веж-близнюків минулоріч старий Емпайр-Стейт знову став найвищим хмарочосом Мангеттена. Твердо спираючись на капітальний фундамент, будинок панував над Мідтауном, утілюючи разом елегантність і силу. Його останні тридцять поверхів світилися червоним і зеленим, як заведено в період Різдвяних свят.

— Ви неодмінно хочете піднятися нагору? — запитав адвокат, показуючи на освітлену стрілу, що, здавалося, простромувала завісу ночі.

— У мене вже й квитки є, — відказав Гудріх, виймаючи з кишені два прямокутнички із синього картону. — До речі, з вас 6 доларів...

Натан струснув головою, виказуючи роздратування, але, змирившись, подався за лікарем.

Вони увійшли до вестибюля в стилі арт-деко. Величезна модель будівлі біля стійки реєстрації виблискувала міддю, наче сонце. Стінний годинник показував пів на одинадцять. Табличка попереджала відвідувачів, що продаж квитків припиниться за годину, а відвідування триватимуть до півночі. Різдво в Нью-Йорку — активний туристичний сезон, і, попри пізній час, багато людей скупчилося перед віконцями кас, обвішаними світлинами знаменитостей, які за багато років відвідали хмарочос.

Квитки, заздалегідь куплені Гудріхом, дозволили їм уникнути черги. Їх провели до другого поверху, звідки на ліфті можна було піднятися на оглядовий майданчик. Сніг більше не падав,

але світлове табло попереджало про обмежену видимість через хмари, що нависли над містом. Надшвидкий ліфт підніс їх на 80-й поверх менш ніж за хвилину. Там вони пересіли на інший, піднялися до 86-го поверху, на висоту 320 метрів, і потрапили на закритий оглядовий майданчик, кривий склом.

— З вашого дозволу я залишуся тут, де добре утеплено, — сказав Натан, щільніше затягуючи пояс пальта.

— Краще йдіть за мною, — відрізав Гудріх категоричним тоном.

Вони вийшли на відкриту терасу. Крижаний вітер з Іст-Рівер змусив адвоката пошкодувати, що не захопив шапки й шарфа.

— Моя бабуся завжди казала: «Ви не знаєте Нью-Йорка, доки не побуваєте на вершині Емпайр-Стейт-Білдінг», — прокричав Гудріх, перебиваючи свист вітру.

Місце було й справді магічне. Привид Кері Гранта чекав перед ліфтом на Дебору Керр, яка так і не прийде. Трохи далі пара японців, спершись на перила, розважалася відтворенням останньої сцени «Безсонних у Сіетлі» з Томом Генксом і Мег Раян.

Натан обережно наблизився до краю тераси й зазирнув за поруччя.

Ніч, холод і хмари надавали місту таємничого вигляду, і неможливо було не замилуватися видовищем, яке з'явилося перед ним. Завдяки центральному розташуванню з будівлі відкривалася, без сумніву, чи не найгарніша панорама Мангеттена.

Звідси був чудовий вид на стрілу Крайслер-Білдінг і на Таймс-сквер, де вгадувався людський вир.

— Я не був тут із самого дитинства, — зізнався адвокат, опускаючи двадцять п'ять центів в отвір для монет, щоб поглянути в бінокль.

Автомобілі, що поспішали там, унизу, з висоти 86 поверхів видавалися такими крихітними, що дорожній рух був далеким, наче десь на іншій планеті. А міст на 59-й вулиці, навпаки,

став неймовірно близьким, і його досконалі обриси відбивались у чорних водах Іст-Рівер.

Натан з Гаретом доволі довго просто милувалися вогнями міста, не обмінявшись і словом. Вітер невинно обдував їх своїм морозним подихом, і холод кусав обличчя. У маленькому товаристві нічних відвідувачів тут, на висоті трьохсот метрів над землею, панувала приязна товариська атмосфера. Двійко молодих закоханих палко цілувалися, зачудовані тим, як їхні губи потріскували від статичної електрики. Група французьких туристів порівнювала Емпайр-Стейт-Білдінг з Ейфелевою вежею, а пара з Вайомінгу розповідала всім охочим слухати про свою першу зустріч на цьому місці двадцять п'ять років тому. Закутани в товсті парки діти гралися, ховаючись за лісом ніг дорослих.

Вітер над головами з неймовірною швидкістю гнав хмари, у розривах яких то там то сям відкривався шматочок неба, звідки блискотіла самотня зірка. Ніч була справді гарна.

Гудріх першим порушив мовчанку.

— Помаранчева куртка, — сказав він на вухо Натанові.

— Перепрошую?

— Погляньте на хлопця в помаранчевій парці.

Натан примружив очі й уважно вглядався в чоловіка, на якого вказав Гудріх: юнак років двадцяти щойно вийшов на майданчик. Невеличка білява борідка вкривала нижню частину його обличчя, довге немите волосся заплетене в дреди. Він двічі обійшов оглядову вишку, проходячи зовсім близько від адвоката, який міг бачити його погляд, тривожний і збуджений. Хлопець був явно схвильований, і його обличчя, позначене стражданням, контрастувало з усмішками й добрим настроєм решти відвідувачів.

Натан подумав, що він, імовірно, під дією наркотиків.

— Його звати Кевін Вільямсон, — уточнив Гудріх.

— Ви знайомі?

— Особисто ні, та я знаю його історію. Його батько кинувся з цієї платформи, коли ще не було решіток від самовбивць. Він уже тиждень регулярно приходить сюди.

— Звідки вам усе це відомо?

— Скажімо, я провів невеличке розслідування.

Адвокат трохи помовчав, потім запитав:

— Але як це стосується мене?

— Усе, що стосується існування нам подібних, стосується й нас, — відповів лікар, наче йшлося про очевидність.

У цю мить сильний порив вітру наскочив на майданчик. Натан наблизився до Гарета.

— Господи, Гарете, скажіть, навіщо ви хочете, щоб я дивився на цього чоловіка?

— Тому що він помре, — відповів вагомо Гудріх.

— Ви... божевільний, Господи, чоловіче! — вигукнув адвокат.

Але, промовляючи ці слова, не міг відірвати погляд від фігури Кевіна, і тупа тривога піднялась у нього всередині.

Нічого не станеться. Цього не може бути...

Але минуло менше хвилини від несподіваного пророцтва Гудріха, і юнак витягнув з кишені куртки револьвер. Кілька секунд він із жахом дивився на зброю, що тремтіла в його руці.

Спочатку ніхто, здавалося, не помітив його дивної поведінки, тоді раптом якась жінка закричала:

— Цей чоловік озброєний!

Усі погляди вмить зійшлися на юнакові.

Наче охоплений панікою, Кевін спрямував револьвера на себе. Його губи тремтіли від жаху. Сльози відчаю побігли по його обличчю, а з уст вирвався крик болю, який загубився в темряві ночі.

— Не робіть цього! — вигукнув якийсь батько з дітьми з-поміж неймовірної штовханини, яка ринула в бік критого майданчика.

Натан залишався стояти перед юнаком. Водночас зачарований і нажаханий тим, що бачив перед собою, він не наважувався ворухнутися, боячись прискорити непоправне. Він уже зовсім не відчував холоду. Навпаки, якась пекуча хвиля в одну мить пройняла його.

Літературно-художнє видання

МЮССО Гійом
Після...

Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Л. М. Шуст*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 24.09.2019. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 15,96.
Наклад 3200 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Мюссо Г.

М98 Після... : роман / Гійом Мюссо ; пер. з фр. М. Марченко. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. —
304 с.

ISBN 978-617-12-6124-2

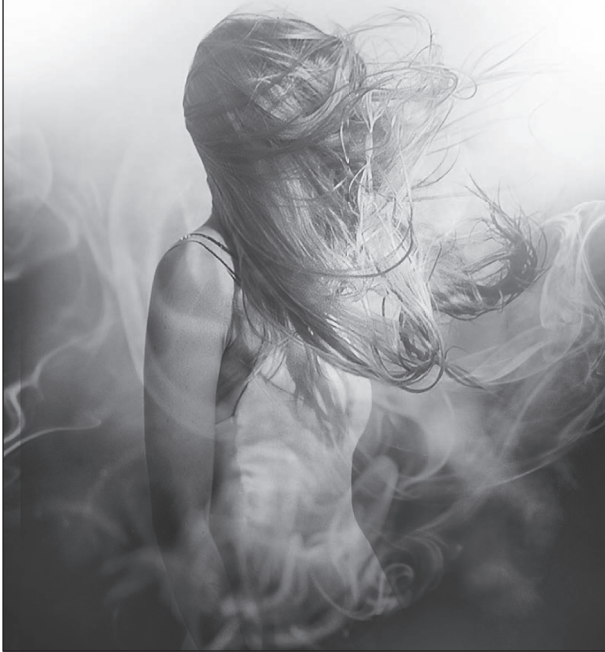
ISBN 978-2-266-24575-3 (фр.)

Натан — успішний адвокат. Його життя розплановане та прораховане. Найбільше часу він приділяє роботі. Найменше — родині, яку приніс у жертву успішній кар'єрі. Нічого, ще встигне надолужити, часу чимало. Якось у кабінеті Натана з'являється незнайомець, який... уміє передбачати смерть. І йому відома дата останнього Натанового дня. Відлік почався...

УДК 821.133.1

Г І Й О М
МЮССО

ДІВЧИНА ТА НІЧ

Знаєш, не всі зниклі безвісти насправді зникають. Не всі злочини розкриваються. І не завжди вбивці дістають по заслугі у в'язниці. Надто якщо винні — підлітки. І надто якщо все це сталося чверть століття тому. Запевняю, ніхто й не згадає. Але на зустрічі випускників хтось обмовився, що школу планують трохи змінити. Передусім знести тренажерний зал... Я бачу у твоїх очах страх. А що ти бачиш у моїх? Її обличчя. І правду, яку ми поховали разом із тілом. Думали, що поховали...